

Cançons que fan pum!

'Boris Vian, constructor d'imperis'

Francesc Massip

'Boris Vian, constructor d'imperis'. Traducció: *Josep M. Vidal*. Intèrpret: *Oriol Genís*. Direcció: *Xavier Albertí*. Sala Muntaner, 21 d'abril.

El mateix local que acollia Jacques Brel quan cantava a Barcelona, la Sala Muntaner, reviu el clímax musical i humorístic a través de Boris Vian i les seves cançons carregades d'explosius que fan esclatar d'hilaritat còmplice un públic que es rendeix a les audàcies joganeres de l'autor, a la potència interpretativa del cantant i a la incisiva mirada del director.

Oriol Genís no només canta amb veu volgudament esquerdada i forçada, ans construeix un autèntic personatge teatral que exhibeix un estimulant repertori de gestos i ganyotes, escandits amb expressius silencis dramàtics i picades d'ullet, amb una joganera presència en escena que no dubta a abandonar per anar a fer un riu ben sorollós. En sorneguera rivalitat amb l'irònic pianista Xavier Albertí, creen falses pistes que atorguen una decidida inflexió còmica al recital. Un recital que descabdella una ajustada tria de les millors peces de Vian, des del *Jo bec sis-te-mà-ti-ca-ment* amb Genís enfilat al piano i ajagut a la cua, fins al brillant *Fes-me mal, Johnny, Johnny*, passant pel *Jo sóc esnob* adaptat al present ("i vull quan sigui mort un sudari d'Antoni Miró"), el *Vals Quadrat* o la microhistòria del tiet constructor de bombes casolanes que aconsegueix encuriosir els capitosos polítics del país i quan els té units al seu taller els fa esclatar sense deixar rastre, heroïcitat que li mereix la presidència de França. L'actuació de Genís, que a estrebades defuig el preciosisme i qualsevol temptació autocomplaent, és potenciada per l'agut traç d'Albertí que en una delicada posada en escena converteix el recital en una esmolada festa d'enginy. Les cançons de Vian rebenten en un càustic pim-pam-pum que electritza.